

Notes breus

RESPONSABILITATS

La Comissió de Responsabilitats del Congrés ha començat la seva actuació. No ha estat gens peresosa en reunir-se, i la conseqüència dels seus primers acords ha estat l'empresonament dels generals que formaren el Directori de la primera dictadura, i alguns ministres que feren de secretaris a Primo de Rivera, als seus últims temps.

Ja cal, però, que no en tinguin de peresa, els diputats vocals de la Comissió. Més, encara: és necessari que siguin extremadament actius. La tasca que els hi ha estat encomanada, és àrdua i delicada, i exigeix activitat i tacte per damunt de tot.

Remarquem el tacte per damunt de tota altra cosa, perquè el cop espectacular amb que han estat encesades les disposicions de la Comissió, ens fa pressentir que la fatiga no arribi abans que pugui tenir eficiència la voluntat del país, repetidament manifestada.

De la depuració de les responsabilitats en què incorregueren els homes dels darrers anys de la monarquia, se'n feu una bandera. El poble l'ha seguida, convençut que arribaria a un terme de justícia, mai a una finalitat venjativa i, menys encara, a una paròdia bufa d'acusació popular.

Han estat allegats motius de cavalleritat, causes sentimentals, raons de moment per tal de justificar l'escapada del principal responsable; per tal d'explicar la fugida de l'Alfons de Borbó. Seria molt de doldre que arméssim ara un empostissat guarnit de damassos llampants, amb apariències de tribunal excels, per haver de caure a darrera hora en un vergonyós impunitisme aureolat per cavalleritats i sentimentalismes. Si féssim molt de soroll per res; si darrera d'una entrada de cavall sicilià vingués una actuació eixorca; si assistíssim a una ficció escènica, posaríem una nota de descrèdit a la República i la faríem incapaç, per a renovar l'ambient en que viu el país, voltat encara, avui, de possibles responsabilitats governatives, en l'ordre polític i en el terreny econòmic, en la seguretat personal i en la marxa de les finances.

XEIX

Les insídies de "La Vanguardia"

Som els primers en condemnar als dirigents i promotors de la vaga general de Barcelona, car creiem que amb la seva actitud no obtindran altra cosa que la misèria i la ruïna econòmica de tots. A més a més, creiem que avui hi ha bastanta llibertat per a discutir les coses sense sortir del terreny legal, i per tant, s'ha de reprimir tota actitud que es produeixi al marge de la llei.

Tenim la seguretat que d'aquest parer són tots els homes de l'Esquerra Republicana de Catalunya i per damunt de tots el nostre President Francesc Macià, i això ho sabem nosaltres i ho sap tothom que té ganes d'estar-ne assabentat.

Macià no pertany ni a la C. N. del T. ni està conforme amb la tàctica ni idees de la F. A. I.; i si Macià parla a favor dels obrers, ho fa per un esperit de justícia, perquè pensa com un veritable liberal europeu, i perquè sap que la classe obrera, durant aquests últims anys, ha estat vergonyosament vexada i escarnida per les classes dirigents.

Mentre Macià en aquells moments de l'adveniment de la República, va salvar la situació difícil i compromesa de Catalunya, totes les classes conservadores, esglaiades pel temor d'un cataclisme més greu, l'apoiaven i l'excal·laven incondicionalment, més quan han vist que realment Macià volia portar a realitats moltes coses que els capitalistes creuen que només són per dir-se al míting en moments determinats, s'han rebelat contra d'ell sense cap respecte ni cap consideració.

Fa temps que d'una manera més o menys amagada s'està realitzant una campanya ignominiosa i plena d'insídies contra l'Esquerra i contra la seva figura més destacada, Macià. Aquests atacs, però, culminen amb un editorial vergonyant i ple de tota la saliva venenosa que enclou aquell periòdic que s'ha enriquit apoiant incondicionalment totes les grolleries i totes les malifetes que la monarquia va fer a Barcelona ans i durant les dictadures.

Si registréssim col·leccions de "La Vanguardia" trobaríem escrits cantant les excel·lències dels Martínez Anido, Arlegui i altres com-

pinxes que campaven pel Govern Civil i Capitania durant les dictadures.

Diu que l'actuació de Macià portarà la ruïna econòmica i no es recorda que els que han portat la ruïna a Barcelona i a Catalunya, són els amics i protegits per "La Vanguardia", com són per un costat els Foronda, Milà i Camps i Viver, els quals varen arruinar l'hisenda provincial i municipal; i per l'altre els Cambó i companyia que amb les seves combinacions financeres han arruïnat a la classe mitja prenent-los els diners mitjançant uns Bancs que després han quebrat, i unes accions d'unes companyies que després ha resultat que no valien res.

Què deia "La Vanguardia" contra totes aquelles confabulacions, les quals sabia que havien de portar la misèria al país?; i què diu de tots aquests senyors que s'han enriquit a costes de la misèria del país i que avui porten una vida de disbauxa a l'estranger?

"La Vanguardia" no pot dir-ne res, perquè a dins de casa seva mateix, amb tot i la seva opulència, manté un sous de fam com a retribució d'una feina feixuga de vuit hores.

Vol tot un cinisme que un periòdic que ha estat el puntal més ferm i més servil de tota la podridura monàrquica i que mai no s'ha interessat ni ha tingut cap afecte per les coses de Catalunya, que aixequi la veu al cap de quatre mesos de la República i censuri tan injustament al nostre President Macià per un conflicte, el qual tots sabem que ell no tant sols no l'ha provocat, sinó que devem a la seva tàctica i a la seva encertada actuació, que no s'hagués produït en moments, durant els quals les seves conseqüències ningú sap quines haurien estat.

Es una insídia incalificable dir que Macià ho permetrà tot mentre no el toquin del lloc que ocupa, car Macià és l'únic home que ho ha renunciat tot per mantenir la seva honradesa política. I això és intel·lable que ho digui "La Vanguardia" la qual per unes pessetes va realitzar una campanya contra Maura, el seu polític més admirat.

Si "La Vanguardia" representés la mentalitat de la burgesia, i

Una nota del President de la Generalitat

El president de la Generalitat de Catalunya, davant la perllongació de l'estat de desordre que entorpeix la vida normal de Barcelona i de tota Catalunya, condemna una vegada més els procediments emprats per una minoria de perturbadors professionals.

Esperant estar assistit per tots els ciutadans i comptant amb la reacció de la part sana d'aquesta gran majoria d'obriers que en els últims dies ja han tingut el valor cívic d'enfrentar-se contra aquesta minoria d'elements tèrbols, s'ha dirigit al governador de Barcelona per a fer-li present:

Que no essent possible que perduri un dia més aquest estat d'abandó dels serveis públics de Barcelona, tan perillós per la mateixa vida i la salut dels ciutadans, com a president de la Generalitat, farà una crida a l'esperit cívil de tots els ciutadans, demanant-los que aportin la seva col·laboració moral i material per a resoldre aquest conflicte.

Per a que aquesta movilització ciutadana pugui realitzar-se amb eficàcia, lo ha demanat que garantitzi la seva actuació, concedint-li totes aquelles facultats que per a això siguin necessàries.

els dirigents de la vaga d'aquests dies la dels obrers, ens sentiríem ben desesperançats de realitzar cap obra profitosa, puix a tots es considerem anarquistes per igual; però sabem que entre aquests dos extrems hi ha gent honesta i honrada, amb la qual comptem per a treballar per la implantació d'un nou règim més digne i més just per a tots.

No volem cloure aquest editorial sense recollir aquella amenaça que fa de demanar ajut a fora si dins de Catalunya no troba el que ella desitja.

Es tan barroera i tan baixa aquesta amenaça, que des d'ara considerem que "La Vanguardia" hauria d'ésser indesitjable per a tots els bons catalans.